

Udvalget foreslog ikke sidste Gang nogen Indstilling, men efter de Oplysninger, som man senere har faaet, navnlig efter de Oplysninger, der ere komne fra det ærede Medlem for Frederiksberg (E. W. Nyholm), der jo vare temmelig udførlige, og efter den høitærede Finantsministers Udtalelse — han bemærkede nemlig, at han for sin Part fandt det rimeligt, at den Paagjældende fik lidt Mere i Understøttelse — foreslaar Udvalget nu ogsaa dette Andragende henvist til Finantsministeren.

Finantsministeren (Estrup): Jeg skal følge den ærede Ordførers Exempel og ikke komme ind paa mere almindelige Betragtninger om Reglerne for Tildelingen af Invalidforsørgelse, og de enkelte Tilfælde, som ere henviste til min fornyede Undersøgelse, skal jeg endnu mindre indlade mig paa, da den forholdsvis korte Tid, jeg har havt til at undersøge dem i, siden Betænkningen blev afgiven, har været saa travlt optagen paa anden Maade, at jeg i Virkeligheden ikke er i Stand til at udtale endogaa blot en foreløbig Mening om de enkelte Tilfælde. — Den ærede Ordfører gjorde en Bemærkning angaaende Sundhedskollegiets Bedømmelse, nemlig den, at da Undersøgelsen kun fandt Sted ved et Medlem af Kollegiet, saa betød dets Dom ikke mere end en anden Dages Undersøgelse. Dertil skal jeg dog bemærke, at i de fleste Tilfælde i alt Fald foregaar den personlige Undersøgelse kun ved en Enkelt, men Bedømmelsen af det Sagttagne finder Sted af hele Kollegiet; derved tror jeg dog, at selv om man ikke vil tillægge Medlemmerne af Sundhedskollegiet en større Sandsigt, end der er hos almindelige Læger, maa der dog tillægges Sundhedskollegiets Bedømmelse en betydelig større Vægt. — Endelig berørte den ærede Ordfører et meget vanskeligt Spørgsmaal, og det er med Hensyn til Efterbetaling. Den ærede Ordfører har fuldstændig Ret i, at der umulig kunde være Tale om Efterbetaling, naar det ikke var ligefrem bevist, at Invaliditeten har været tilstede paa samme Maade i den Mellemtid, hvor Undersøttelsen har været undraget; allerede dette vil gjøre det meget vanskeligt at behandle disse Efterbetalinger. Om jeg husker ret, er der et af disse Tilfælde, hvor det dreier sig om et Tidsrum, som nu allerede ligger 10 til 12 Aar tilbage; hvor vanskeligt er det saa ikke at faae klart godtgjort, at Forholdet virkelig for 10 til 12 Aar siden har været det samme som senere. Jeg skal bemærke, at det overhovedet kan være tvivlsomt, om en saadan Efterbetaling staar til Administrationens Raadighed. Forøvrigt verferer der

netop i dette Øieblik for Domstolene et af disse Spørgsmaal, og dets Afgjørelse for Domstolene vil selvfølgelig faae en væsentlig Indflydelse paa min Stilling ligeoverfor de andre lignende Tilfælde. Et er det jo nemlig, om Vedkommende har et Netskrav; i saa Fald maa det selvfølgelig fyldestgøres administrativt i Henhold til Lovgivningsmagten. Et andet er, om der kun er et Villighedskrav til Stede, og i saa Fald er det, jeg har nogen Tvivl om, at dette vil kunne fyldestgøres paa anden Maade end gennem særlig Bevilling. Kommer man først ind paa Efterbetaling, saa ville Tilfældene blive om ikke legio, saa dog mangfoldige; thi det er et ganske overordentlig stort Antal Tilfælde, hvor tidligere inddragen Invalidforsørgelse er bleven kaldet til Live igjen, i det Mindste i den Tidsperiode, hvor jeg har havt med Styrelsen af disse Sager at gjøre. Disse Efterbetalingsspørgsmaal ville ikke indskrænke sig til de saa Enkelte, som dukke op for Rigsdagen, men det vil blive ganske overordentlig Mange, som der vil blive Tale om. Jeg tror at kunne indskrænke mig til disse almindelige Bemærkninger.

Ordføreren (Th. Nielsen): Ja, jeg skal dog dertil bemærke, at da Udvalget har havt den Opfattelse, at Invalidestyrelsen tidligere har gaaet haardt til Værks mod Færrer eller Flere af de Paagjældende, som nu faae deres Pension tilbage, maa man indrømme, at der vistnok er Flere af dem, der ved Afsvaret af deres Pension ere komne til at lide uforskyldt. Hvorledes denne Sag skal ordnes, skal jeg ikke udtale mig om. Om den høitærede Minister savner tilstrækkelig Lovhjemmel i saa Henseende eller ei, veed jeg ikke. Men derom tvivler jeg i hvert Fald ikke, at der er Beredvillighed herfra til at give de nødvendige Bevillinger, som udfordres i saa Henseende til at fyldestgjøre billige Krav.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

1) Indstilling under Nr. 10 af Udvalget (se Tillæg B. Sp. 1373—74)
vedtoges enstemmig med 58 Stemmer.

2) Indstilling under Nr. 11 af Samme (se Tillæg B. Sp. 1373—74)
vedtoges enstemmig med 56 Stemmer.

3) Indstilling under Nr. 12 af Samme (se Tillæg B. Sp. 1373—74)
vedtoges enstemmig med 52 Stemmer.